

OSEBNA PLAT MANAGEMENTA

DEBATA O MEDIJIH

Irena Vide

Ja, kaj pa novinar? Pride? Se bom že jaz zmenil z njim,« mi je pred dnevi razlagal svojo zgodbo eden od kolegov, sicer priznani direktor. In se dan po objavi jezil, kako je bilo v televizijskem prispevku vse drugače, kot je povedal. Kako so ga 'izrezali', pa tako veliko jim je razložil. Na kratko mu pojasnim, da za televizijske prispevke, še posebno v informativnem programu, veljajo posebna pravila: čas je omejen, izjave tudi, vse, kar diši po marketingu, je nedovoljeno, vsebina zahteva pogled z druge strani. Pogovor je prerasel v pravo debato o medijih. In še pozno v noč premlevam: koliko podobnih zgodb slišim skorajda dan za dnem.

Mar res istočasno z vizitko direktorja ali politika posedujemo tudi znanje o medijih?

Davno nazaj bi temu verjetno pritrdila celo sama. Moja prva oddaja, ki je potekala v živo, danes je na mojih izobraževanjih učno orodje, ker gre za prikaz oddaje, ki je vse prej kot odlična. Domači vrt sem tisti dan oplenila skorajda za vse cvetje, soseda mi je posodila veliko kristalno vazo, ročno tkana idrijska čipka se je bohotila na nizkem omizju, kjer ni manjkalo perspektiv in drobnih predmetov, ki naj bi bili vabljiva scena. Črna ozadja, ki sva ga s kolegom napela tik pred oddajo, pa sem v močno premajhni podstrešni sobi, imenovani studio, prelepila še s plakati in slikami. »Unikatna cirkuška arena,« razlagam svojim slušateljem. Toda to še ni bilo vse.

Foto: osebni arhiv

Jaz, voditeljica, sem posebej imela 'pravo novoletno jelko'. Nadela sem si najlepše prstane, zapestnica je bila izposojena, lesk v laseh je kazil sliko snemalcu, unikatni šal pa je bil kriv za občasno prekinitve zvoka. Šahovnica na kravati gosta, sicer direktorja ugledne banke, je migotala na sliki, rožnata obleka gostje pa tudi ni bila ravno primerena za televizijski nastop. Dobra vsebina in odlična diskusija nista prišli do prave veljave in to zgolj zaradi nepoznavanja pravil, ki v vsakdanjiku običajno ne veljajo.

Zdaj že dolgo časa vem in učim: manj je več. Pravila televizijskega snemanja imajo svoj pomen, zato jih je, preden stopimo pred televizijsko kamero, vredno poznati in spoštovati. Nikar se ne oblecite v snežno belo in ne osvajajte v živo rdeči, kajti kamera teh barv ne ljubi.

Kamera odkriva in razkriva marsikaj. Res je, da izrazna moč žive slike pove več kot tisoč besed, je pa tudi res, da je beseda tista, ki lahko poboža dušo. Ali jo rani. Bil je božični večer. Priprave na prenos polnočnice so bile v polnem teku. Bilo je napeto. Kot nalašč se je ta večer vtihotapil nepovabljeni Murphy in druga za drugo so se vrstile nepredvidljive situacije, ki so nakazovale, da bi se znalo zgoditi, da prenosa ne bo. In sredi vse te napetosti sem se razveselila klica enega izmed županov naše regije, misleč, da mi bo kot prijatelj voščil topel božič. Pa ni bilo voščila, le plaz očitkov, da v naši informativni oddaji ni bilo njega in ne otrok, ki jih je tisti večer obiskal Božiček. Pa je bil prispevek objavljen, le ugledni mož je imel napačno informacijo. Ja, tako zna zarezati beseda. Globoko. Ustvarja mnenje in pušča sledi in tudi sedaj, ko je dinamično predvolilno obdobje, je takih in podobnih veljakov kar nekaj. In težko dojamem, da si po eni strani tako želijo pozornosti medijev, po drugi pa jih tako podcenjujejo.

Morda le v poduk: Medijev ne gre podcenjevati, kajti stil 'o tem se mi pa res ni treba posebej učiti', ne deluje. ■